

ZGODNJA DANICA. KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in velja po posti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/2 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLVII.

V Ljubljani, 20. mal. travna 1894.

List 16.

Sv. Marija Devica in Japan.

Znano je, da je sv. Frančišek Ksaverij v Japoniji prižgal luč sv. vere, ter si pridobil častno ime apostola Japonije. Bilo je 15. avg. 1549, ko je pod varstvom Matere Božje stopil na suho. Za njim se je trudila družba Jezusova z oznanjevanjem sv. evangelija; tudi frančiškani in dominikani so mnogim s spoznanjem in češčenjem Boga globoko vcepili pobožnost do preblažene Device Marije. Odkar cerkev stoji še ni bilo videti večje gorečnosti in pobožnosti. A peklenski duh je zavidal krasno pridobitev in napel vse moči, da bi jo zopet oduzel. Nastalo je grozovito preganjanje. Tisoče mučenikov je v grozlih mukah končalo svoje življenje govoreč sv. besedi: „Jezus, Marija!“ Poroča se tudi, da se je nekaterim celo Mati Božja prikazala. (26 teh mučenikov bilo je leta 1862 svetnikom, 205 leta 1867 blaženim prištetih.)

Z ovčicami vred zginili so v preganjanji tudi pastirji; niti škofov, niti mašnikov ni bilo več. Dežela bila je tujcem zaperta in poltretje stoletje minilo je v Evropi, da o cvetoči kerščanski občini v Japanu ni več sledú. A kako bi mogla propasti cerkev, ki je bila ustanovljena in vzgojena pod varstvom Marije Device? Ko je zmanjkalo duhovnov, skerbela je za njo sama. Ona bila je zvezda, ki je otrokom mučenikov v dolgi, temni noči svetila, ona ognjeni steber, kateri jim je kazal pot; češčenje preblažene Device je napolnovalo serca rodbin in podpiralo kerščanstvo.

Bilo je leta 1847. Japonija bila je tujcem zaperta huje kot kedaj. Po vzvišenem navdušenju proglasil je sv. oče Pij IX preblaženo Devico Marijo za glavno patrono japonske države, pod

naslovom njenega svetega Serca. In ko je leta 1854 sv. Oče razglasil versko resnico brezmažnega spočetja Marije Device, odperla se je misijonarjem zopet pot v Japon. A s tem še ni bilo vse storjeno. Protestanški misijonarji so se prvi tukaj naselili. Potomci prvih kristjanov so jih takoj poiskali (seveda skrivaj, boječ se še vedno preganjanja), v zaupanji, da najdejo one, kateri so spreobrnili njih pradede. A žali, za stonj so tu iskali svete Marije Device, morali so se brez tolažbe verniti. Kmalo pa so začeli zidati tudi katoliško cerkev. Leta 1865 bila je končana in posvečena šestindvajsetim japonskim mučenikom, kateri so bili l. 1862 za svetnike razglašeni. V tej cerkvi postavili so tudi oltar, na katerega so postavili kip naše ljube Gospe z Jezuškom v naročji. Komaj je bila cerkev ljudstvu odperta, vrela so verniki od dne do dne v večjem številu v svetišče. Potomci mučenikov našli so zopet svojo „Santo Marijo.“

Dne 17. marcija dali so se spoznati P. Petitjean-u (r. Petitžanu), katerega je naslednje leto sv. Oče volil za vikarija celi Japouiji in za častnega škofa v Mariaphyle-u (Marijofilu). Hoteč ovekovečiti dobrote, ktere je Marija tej deželi skazovala, postavil je pozneje Pij IX njej na čast poseben praznik z naslovom: „praznik najdenja kristjanov.“ Mi imenujemo ta praznik: „naše ljube Gospé iz Japonije.“ Ta naslov poterdili so tudi sv. Oče ter podelili popolni odpustek vsem, ki kličejo Marijo pod tem imenom.

Vendar še do l. 1889 ni bilo tu misijonske postaje. Ko je bil pa to leto za provincijo Higo voljen misijonar, privzel si je pred odpotovanjem posebnega pátrona, katerega je tudi škof poterdil. A ta patron ni bil od Boga namenjen.

Misijonar pošlje v Kumamoto enega svojih

duhovnov, da vzame hišo v najem. Hiš sicer ni manjkalo in večkrat so se že pogodili, da bi katero kupili, a prodajalci niso bili mož-beseda pri pogodbi; že radi tega ne, ker niso pustili, da bi se bilo kerščanstvo razširjalo. Slednjič podpisali so vendar pogodbo in misijonar hitro tje odide. Pogodba pa ostala je le na papirji, do izveršitve ni prišlo in to le iz sovraštva do kerščanstva. Kaj naj stori ubogi misijonar? Zvečer je bilo, 16. marcija. Kar mu šine dobra misel v glavo, naj se zateče k naši ljubi Gospej Japonski. Pokliče še svojega duhovnega tovariša in oba oljubita pod varstvom Marijinim vstanoviti novo postajo, ako jima ona preskerbi hišo. In glej čudo! Še tisti večer pride neznan človek, ponudi misijonarjem hišo, pové natanko cesto in hišno številko, rekoč jima, naj jo takoj drugi dan vzameta v posest in oznanujeta kerščansko vero. Veliko bilo je njuno veselje, a še večja zahvala do Marije, katera je sama želela biti varhinja nove postaje.

Ta prigodba sporočila se je takoj škofu, ki je namesto prejšnjega patrona pripoznal varstvo Marije D. „Naša ljuba Gospa iz Japonije“ ima sedaj lepo mesto, z neizmerno pokrajino. (Ta pokrajina se razširja ravno v središči tistih krajev Japonije, kjer je živel in mučeniške smerti umerlo mnogo kristjanov).

Marija ima toraj svojo postajo, in hvala Bogu, ta postaja ima že nekaj kristjanov, ali brez cerkve, brez kapelice, brez oltarja. Mašuje se v mali japonski sobi na borni mizi. Mnogo se prizadeva, da bi v Kumamoto Mariji „najdenju kristjanov,“ ali „Naši ljubi Gospej iz Japonije“ zidali svetišče, katero naj bi bilo farna cerkev, spomenik prejete milosti in kraj, kjer bi sv. Devica delila nove milosti.

Da bi pa delo zadostovalo tem trem namenom, treba je veliko pomočkov, in mi sami nimamo družega kot uboštvo.

Zato pa priporočam to dobro delo v molitev in tudi za gmotno podporo vsem onim, ki bodo o tej stvari čuli. O da bi vsi, ki ljubijo sveto Devico Marijo, storili, kar je v njih moči. Predobra Mati, ktere velikodušnost vse preseže, povrnila bo tisočkrat vse na tem in na onem svetu.

Sovražniki sv. Cerkve hočejo deželo zasesti, nje premagati pa more le ona, o kateri sveta Cerkev poje: „Ona edina je zaterla vse krivo-verstvo!“

Ako bo cerkev lepa, vabila bo oči in serca ajdov in jih mnogo spreobrnila. Japan šteje 40 milijonov prebivalcev, a med temi še ni 50.000 kristjanov. Upam pa, da se stvar zboljša, ker štiri leta že vlada verska svoboda.

Japonci so izmed vseh neverskih ljudstev najbolj nadarjeni in razumni narod. Sv. Frančišk Ksaverij nazval jih je: „Veselje svojega serca.“ Ako se spreoberne ta narod, bo to dobrodejen vpljiv za vso njegovo okolico in velika pridobitev za sv. Cerkev.

Moji skerbi izročeni je 293 zelo naseljenih pokrajin z 2500 vasmi, tergi in mesti, brez velike pokrajine Kumamoto. Ta sama pa je tako velika, da bi v svojem obsegu lahko štela več vladikovin. Za pomočnika imam le enega domačega duhovna, čegar delokrog se razteza 12 milj od tukaj. Blizo vsaki mesec se snideva, da se jeden družemu spoveva. Tudi dve sestri reda sv. Frančiška imate malo hišico najeto v Kumamotu, ter skerbite za spreobrnjenje ženskega spola. Mesto ima nad sto tempeljnov, v katerih se že stoletja časti peklenski duh. Ni li čas, da se zida tempelj tudi Nji, ki mu je glavo sterla, njej, sladki Devici Mariji?

Pisma prejeman pod sledečo adresno.

Rev. J. M. Corre, Missionarie Apostolique, Kumamoto, Japon.

Pošta prevzema tudi denarne pošiljatve, a to le pod pogodbami. Naslovi se tudi lahko:

Père Hinard, Directeur des Missions Etrangères, 128, rue du Bac, Paris. J. M. Corre M. Ap.

Brez vére je zmešnjava brez mére.

„Slovenec“ štev. 85 piše, kako da gg. kateheti imajo v prvih razredih le po eno uro na teden za poduk kerščanskega nauka. To je res malo; kar otroci slišijo eno uro, to v 144 urah lahko že stokrat štiri in štiridesetkrat pozabijo. To je pa pogrešek pri odgoji mladine. V roke nam je ravno prišel list vélikega pedagoga Don-Boska, kateri je sicer že umerl, pa njegov „Bollettino“ piše prav v njegovem duhu in druga štev. 1894 ima med drugim spisek „Il Catechismo ed il fanciullo,“ ali: „Katekizem in deček“ in pravi to-le:

„Bodite terdno prepričani, o „Signori,“ da brez verskih podstavnih naukov je dečko kakor ladija brez zvezde (kompasa) in brez kermila, izročena vsakemu vetru. On je kot kdo, ki nima postave, ne reda, ne pravila, ne vodbe, in mučno je verjeti, da bi bil pokoren tudi svojim lastnim staršem, tako malo kot kateri koli drugi oblasti. Iz Katekizma izvira, da je deček pameten in poslušljiv, da rajši umerje, kakor da bi se z grehom oskrnil, da se varuje hudega in dobro stori, da je pokoren do zadnje čertice sveti zapovedi in dolžnosti, da more zoperstati napadom v žalostnih dnevih skušnjave, boriti se zoper

vsako duhovno slabost in proti tistim, ki zbuja mrak posvetnosti, da so terdno vkoreninjeni v veri in se nikoli ne utrudijo dobra dela zverševati. Kajti prišel bo čas, da oni, ki ostane vedno stanoviten, bode sad žel.

Dečko, tako odgojen, bode stanovitno dober sin, pozneje ljubeznjiv soprog, izgleden oče, zanesljiv prijatelj, zvest podložnik, najboljši deržavljan, pravi domoljub, pred katerim se spoštljivo poklanjam in spominjam se vzvišene verstice divnega pesnika, ter jo ponavljam: „Ako sam v sebi kaj tacega vidim, to mi serce povzdigne.“ Tako je govoril tudi Montesquieu (r. Monteskjé): „Prečudna reč! Kerščanska vera, ktere videzni predmet je edino zveličanje prihodnjega življenja; dela pa ob enem tudi nam zveličanje za sedanje življenje.“

Se vé, da za pridobitev tacega čverstega značaja se mora že pri mladini začeti in sicer nekaj več kot eno samo uro v tednu, in to pri tacih otrocih, še posebej po mestih, dejal bi, ki z ulic pridejo v šolo in iz šole zopet na ulice, ker starši (večkrat vdovec ali vdova sama) grejo za delom, da imajo otrokom kaj v zobe dati ali s čim jih obleči, in otroci, ki so velikrat že polni vsih muh, ne pa da bi znali saj križ že pošteno narediti, ko pridejo v šolo. Žali, da tudi marsikteri otroci iz boljših stanov ne prinesejo dosti več verskega spoznanja od staršev; zato se pa tudi taki v veri dostikrat še v šoli le malo vterdijo in ko pridejo v višji razrede, se rado vse razpuhti, kar so si pridobili za dušno življenje.

Zelo zanimive so v Boskovem lističu tudi besede pod napisom:

„Il Catechismo e gl' increduli,“ ali: „Katekizem in nevéni,“ namreč:

„Katekizem je pravi biser, ki rosi iz nebés in Platoni, Sokrati, Aristoteli, Ciceron, Quintilijani in najslavniši modrijani na svetu — ako bi se bili ti možje zedinili in skupaj dolgo časa modrovali, ne bili bi zmožni tacih bukev sestaviti, kakor je katekizem. Diderot (r. Didró, eden najgerških dedcev, ki je čednost napadal, kar se v taki meri od poganskih modrijanov ne bere in ki se je tudi med modrijane štulil), dasiravno ves nevéren, si ni štel v ponižanje, da je svojo lastno ljubljeno hčerko učil katekizma. Jouffroy (r. Žufroá), nevérec po novi šegi, vender ne more prebvaliti knjižice katekizma, ki v bistvu obsega najvišje resnice: začetek svetá, začetek človeka, namen človeka v tem in v prihodnjem življenji, razmére človeka z Bogom, dolžnosti človeka s sebi enakimi; glej, kaj vse uči nas katekizem! In če so ga neprijatelji sv. vere in

„filozofi“ tako visoko cenili, kako bi ga mi verniki in učenci Jezusovi ne spoštovali, in zakaj bi za male na vso moč ne poskerbeli, da bi se katekizma dobro, temeljito izučili, ter ne postali nesrečni, kakor marsikteri odraščeni, kteri so vero zgubili, ali pa so truhleni tersti, ktere veter sem ter tjé majè in še danes ne vedó, če bi opravili velikonočno spoved ali ne, dasiravno je le še malo dni za tako imenitno katoliško dolžnost!

„Odgojujmo, odgojujmo, to je dolžnost!“ sta klicala dva slavna pedagoga današnjih časov: Utini in monsign. Dupanloup.

Podučevanje v naši sveti veri je tako potrebno k izreji, da mladeneč brez te vednosti se ne more imenovati dobro odgojen, temveč zelo se je bati za njegovo prihodnjost — že tudi v tem življenji. Koliko jih pride dan na dan v ječe, koliko se jih med seboj pobije, za vse žive dni poškodeje, mnogi se celo sami končajo, kar je najstrašnejše za nje same in za njih svojce. O nesrečne cele družine pri tolikih polomih in razdjanjih, ki se neprenehoma slišijo! Razdjanja po notranjem, razdjanja po zunanjem in v očitnem življenji, razdjanja v zakonih, razdjanja pri otrocih — odraščeni in celo še pri manjših. Odgoja — odgoja je potrebna, pa ne le odgoja uma, kar samo zase čisto malo pomaga, temveč tudi odgoja serca, odgoja volje — tudi že pri malih. Prostomišljaki pa se posebno bojé odgoje serca, ker tukaj je potreba vojske sam zoper sebe, premagovanja, zatajevanja; brez tega ni kerščanstva. En del te odgoje so vaje, duhovne vaje, bolj pogosta sv. maša, spoved in sv. Obhajilo. Ker se o tem poslednje čase vedno manj zahteva in je vse bolj suhoparno, torej so mladenči, pa le bolj redki, ki se sami povzdigujejo, si sami pomagajo. Naj bi bili le bolj pogosti! Veliko je poklicanih, malo izvoljenih. — Zato že omenjeni Boskov list pravi: In v resnici, kaj pomaga, ako mladeneč ali s šolanjem ali pa s pridobljenjem kake umetnosti postane zmožen kruh si služiti ali pa vsnovati se v kako službo v civilnem družbinstvu, če je pa zanemarjena odgoja serca in odrašča v okuževanji serca in v slabih navadah, ter postane poželjiv, zapravljivec, krivičnik, slepar, silovitež, razuzdanec? (Ali se ne kažejo take lastnije pri marsikterih, ki še šole obiskujejo, tisto nenasitljivo poželjenje oči in samopašno nastavljanje na očitnih krajih v spotikljeji in pohujšanje nedolžnim sercem itd.) „Verhi škode na duši, verhi nevarnosti večnega pogubljenja, verhi nepopravljive škode unkraj groba, ali ni več kot verjetno, da tak mladi človek

bode postal nesrečnež, neprenašljiv sam sebi, nečast in žalost svojim domačim, in da zajde, ali celo končá življenje v rokah človeške pravice? Pogosto se ravno tako res zgodi, in tako so stroški za njegovo šolanje, navadne skerblijivosti, trud zanj, dolgoletne náde, da bo kaj prida iz njega — vse gre v dim, prepozno spoznanje, nekoristno objokovanje in včasí obupanje — je konec slabe odgoje. Gorjé, kdor ima to na vesti, na duši! Velikrat sovražniki katekizma.

V Francoski poslanški zbornici za Lui-Filipa se je pretresaval svoje dni predlog, da naj bi se v deržavnih šolah opustil ves verski poduk. Vzdigne se pa gospod, ki je bil serčen poslanec, vreden zaupanja mož, ki so ga poslali v deržavni zbor, in reče: „Dopustite, predno pride do glasovanja, da povem dogodbo, ktere sem sam bil priča. Poznal sem družinskega očeta, bil je imeniten in bogat, danes pa je zelo nesrečen. Bil je odgojen v Volterovi (znanega pohujšljivega veterinjaka) šoli, in ni hotel, da bi njegovi otroci imeli kak poduk v veri. Ali čudno je spregledoval! Ni bilo dolgo, da je prvi njegov sin pognal svoj delež, pridružil se derhali hudodelnikov in končal je življenje na vislicah: hči je postala mestu v pregovor zaradi svoje nečednosti: in tretji otrok, sin, kterege so pregrehe spremenile v živega krog lazečega merliča, je prišel v hišo, ter je njega, ubozega starca, z najbolj grenkim očitanjem oštel in iz hiše izpodil.

Videl sem ga zopet — tega nesrečnega človeka — malo mescev je tega, zmešanega v Charenton-u, kjer je v jasnih trenutkih sam sebe tožil, da je svoje ctroke ostrupil.“ Tako nekako je konec vsih tistih borih mladenčev, kateri so rasli brez verskega poduka in tistih nesrečnih staršev, ki jim niso do časa oskerbeli dobre odgoje.

Kako sv. Jožef svojemu častilcu pomaga k srečni zadnji uri.

Duhovnu, ki kot misijonar ob Senegalu v zahodnji Afriki vspešno deluje, imamo se zahvaliti za naslednjo ginljivo povestico.

S trudom jezdil sem skozi kraj, po katerem še poprej nisem nikoli hodil, ko se neutegoma ustavim pri neki koči.

Ko sem prestopil prag v kočó, zakliče mi prestrašen glas naproti: „Kdo prihaja?“

„Ubog misijonar,“ odgovoril sem; „bodite brez strahú. Mir Gospodov pridi nad to hišo in nad vse, ki v njej prebivajo!“

„Duhoven,“ zakliče neznanec v dobri francoščini, „bodite pozdravljeni, častiti oče, in napravite hitro...“

„Kaj pa?... Kdo ste?... Francoski vojak?... Kako ste semkaj prišli? Kaj vam je?“

„Prosim, moj oče, pozneje o tem; tretjič napadla me je merzlica, in ta ne zná šale, kakor veste... Hitiva, najpervo očistiva vest, nato se bo deva pogovorila, ako nama Bog podeli še kaj časa. Pripravljen sem, začniva.“

Vest očistil je tedaj s sv. spovedjo. Nato rečem k do smerti bolnemu.

„Brez dvoma ste veliko in dobro molili,“ kajti gotovo se mi zdi, da me je vaš angelj varuh k Vam pripeljal.“

„Reč mi je jasna, moj oče,“ reče umirajoči, „hočete li zvedeti, komu se imam zahvaliti za to srečo? Nosim na sebi pas sv. Jožefa, tudi svetinjo njegovo in sem ud bratovščine za srečno smert. Vidite! Moja vest še ni bila v dobrem stanu, zatorej moral mi je sv. Jožef duhovna poslati. Zato sem ga vedno prosil; vidite, da nisem zastonj na njega zaupal.“

Dve uri pozneje sprejel je sv. Jožef dušo svojega pobožnega častilca k sebi. Vojak je srečno umerl, ter prejel zaupljivo na priprošnjo sv. Jožefa milostno sodbo. („Leo,“ 26. sušca 1893.)

K Mariji.

Zložil Antonius.

Razburja morje besen, ljut vihar,
V valovih burnih star vesla mornar.
V oči že gleda smerti mu preteči, —
Pomoči kdo mu v grozni da nesreči?
Razburja morje vedno silnejši vihar,
K Mariji moli stari mi čolnar:
Ti, Zvezda morska, sveta pomagalka,
Ti, zlega vsakega obvarovalka,
Glej, k Tebi povzdigujem jaz oči,
Le ti mi dati moreš pomoči!
Oj, reši, reši smertne me nezgode,
Privedi srečno me na breg iz vode! —
Oh, ženica s petorico otrok
Doma me čaka — v revščini — o Bog!
Očeta če jim rešiš ti, Kraljica,
Ob bregu ti postavim, Dobrotnica,
Spominek mal. In tam z ženo
Zahvaljeval se bom za spasbo to. —
Pomoči mu Marija izprosila,
Razburjene valove pomirila...
Veseli k družini verne se domov
Čolnar, vesel pod svoj predragi krov.
In molit slednji dan k spominku hodi:
Zahvaljena Marija, serčno bodi,
Življenje da si meni rešila.
V nevarnosti me hudi tešila.
O, vodi čolnič moj po morski poti
Obvarovati ga nezgode hoti!
Življenja čolnič mojega veslaj,
Da skala ga razbije, o ne daj!
Daj, da po reki ozki vozim srečno,
Da priveslam v nebeško morje večno.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Klic angeljev varhov. Komaj je še dobrih dvanajst dni za velikonočno ozdravljanje, pa koliko je še smertno ranjenih, katerim niso rane obézane in ne zaceljene! O hude rane, bridke rane, nevarne rane! Berž, le berž k ranocelniku!

Vsi mašniki, delajte „memento“ za uboge ranjene; vsi verniki, molite za-nje, ki niso še opravili velikonočnega Obhajila! Čas teče, le malo dni še, pa je vnebohod Jezusov in konec velikonočne svete spovedi in Obhajila!

Danes je naš glas taki, ako ne poslušate, bode ves drugačen!

Kaj, ko bi nas tako pogosta pogorišča spominjala na večni ogenj, ki pride za časnim, ako ne bo poboljšanja in pokore?

Veliko angeljev varhov.

Z Dunaja. (Ljubezen do sovražnikov.) V nekem lepem in mičnem tergu bile ste pred davnim časom na prodaj dve sosednji si hiši; kmalu našla sta se dva bogatina, prijatelja še iz otroških lét, ktera sta hiši kupila. K hišama pripadalo je še nekaj oralov travnikov, polja, vertov in gozda. Kupca preselila sta se v novi posestvi ter si prizapevala na vso moč vsak svoje poslopje povzdigniti in olepšati.

Začetakoma živela sta prav prijazno med seboj ter si sem ter tje pomagala, kakor je to navada med dobrimi sosedi. To je popolnoma naravno, in kerščanska dolžnost; kako dobro dé človeku, ako ima koga v svoji bližini, pri katerem si more o priložnosti dobiti dober nasvet, ktereга more poprositi kake pomoči, ali pri katerem si more izposoditi zdaj to zdaj ono, kar se mu slučajno ravno pogreša. Tako bilo je polagoma pri omenjenih posestnikih. Polagoma pokazalo se je pa nesporazumljenje med njima, ktero je obojni družini vedno bolj odtuževalo; takozvani „dobri prijatelji,“ ki bi se bili radi priliznili ter so vedno takrat prišli, kedar so kaj rabili, opravljali so enega pri družem in poredno šuntali ter iskali ju razcepiti. Dosegli so toliko, da sta postala nekdanja prijatelja med seboj merzla in poslednjič huda sovražnika; dan na dan sta se pričkala med seboj; zdaj vpil je ta, zdaj uni čez vertno mejo, tako da so se začeli nad tem spodtikati tudi sosedje.

Pripetilo se je, da sta po noči razbijala okna, poškovala stene, teptala setev po vertih in poljih, našli so narezana sadna drevesa, veje nalomljene, nezrele hruške in jabelka v množici po tleh, sem ter tje dobil je tudi ta in uni kako žuganje v pismu, kar naj bi ga v strah spravilo. Seveda se je vse to zgodilo tako lisičje in skrivaje, da niso nikoli mogli zločinca zasačiti; zatoraj pa tudi nobenega ne obdolžiti.

Da sta v takovih slučajih oba sosedja s svojimi družinami veliko škodo terpela in bi bil vsak nju tudi najrajše svoje posestvo prodal, le da bi se v miru ločil od svojega protivnika, to je jasno. Ako sta imenovana sosedja in nju sorodniki sem ter tje premišljevala, kaj da je vzrok vednega nesporazum-

ljenja in sovraštva, morala sta priterditi, da so temu krive le malenkosti in da bi le pri majhni prizanesljivosti ne bilo nikoli prišlo do takega prepira.

Vendar sreča, da se je to predrugačilo. Nekega jutra delala sta oba sosedja čisto sama na polju; govorila pa nista ne besedice med seboj, čeravno sta si bila blizo; vsak obnašal se je tako, kakor bi sosedja ne vidil. Neprevidoma pa začuje starejši glasno vpitje; sliši na pomoč klicati... naposled je vse zopet potihnilo. Hitro se drugi ozrè in več ni videl svojega sovražnika, ki je poprej imel opraviti pri svojem vodnjaku. Z vso naglico hiti na mesto in ko pogleda v vodnjak, spazi sosedja do vratà v vodi stoječega, od strahù vsega bledega! Nič ni pomišljeval, spleza berzo po verigi v vodnjak, priveže moža okrog pasu ter ga nato z vso močjo izvleče iz vodnjaka, položi ga skoro nezavednega na travo, pokrije ga s svojo suknjo ter hiti po pomoč v terg. Vsled skerbniosti družine in zdravnika okrevale je mož čez nekaj dni; največja vrednost bila je pa pri tem, da je nesreča zedinila in popolnoma sprijaznila obe poprej v sovraštvo živeči družini. Tu ni bil prijatelj, ki je prijatelju življenje rešil, temveč bil je hud sovražnik, kateri je dobil priložnost, djansko pokazati lepoto vzvišenih zapovedi: Ljubi svojega sosedja! Ljubite svoje sovražnike! Storite dobro onim, ki vas sovražijo; molite za nje, ki vas obrekujejo in preganjajo.

Profes. Janez Repič.

Zvonček sv. Jožefa iz Prjedora v Bosni. (Važnosti prvega sv. Obhajila.) „Pustite male k meni,“ rekel je Jezus Kristus, večna ljubezen, Pastir in pravi prijatelj „malih.“ Najbliže pri Jezusu in najbolj z Njim so pa „mali“ gotovo pri prvem sv. Obhajilu. Ravno pri prvem sv. Obhajilu bi se moralo začeti pravo, priserčno in istinito prijateljstvo med Jezusom in malimi človeškimi otroci. Zatoraj je na vrednem prvem sv. Obhajilu mnogo, večinoma vse ležeče, in na njem zastavljeno bodoče pravo kerščansko, bogoljubno življenje. Zato smo se s pomočjo Božjo potrudili, da bi tudi prvo sv. Obhajilo v novi siromašni rimo-katoliški župniji sv. Jožefa bilo dostojno zveršeno in obrodilo stoternega dobrega sadu. In ako je kje to potrebno, toliko bolj potrebno je rimo-katoliškim otročičem v sedanjih silno spačenih in nevarnih časih med drugoverci v jugoslavenski Bosni.

Več časa so se otroci pripravljali za to vzvišeno-sveto, veleimenitno opravilo. V saboto popoldne opravili so „mali“ spoved in prejeli zakrament sv. pokore. V nedeljo došli so pred veliko službo Božjo v cerkev, bili so še podučeni in iskreno opominjani, kako naj se pripravijo na to čudežno visokosveto opravilo in premišlujejo, koga bodo prejeli in zavžili v sv. Obhajilu. Predmolile so se jim molitve pred sv. Obhajilom. Po mašnikovem življenju so jednoglasno v dušo in serce ginljivo opravili slaven-sko očitno izpoved (konfiteor), obudili vero, upanje, ljubezen in hrepenenje po nebeškem krubu, ki je Kristus Jezus, Bog človek v presv. Zakramentu oltarja. Sveto prešinljivo bilo je, ko so „mali“ združeno in jednoglasno poklicali na pomoč blaženo Devico Marijo, Mater Jagnjeta Božjega, njegovega rednika sv. Jožefa, Angelje in Svetnike Božje, da bi došli na pomoč, da bi vredno prejeli Kralja večne slave pod podobo kruha v najsv. Zakramentu.

Med sveto mašo nahranjeni „mali“ z nebeškim kruhom večnega življenja, so zopet skupno in jedno-glasno zahvaljevali, častili in molili Gospoda Jezusa; se še osobito izročili in darovali presv. Sercu Božjemu, Mariji Devici in sv. Jožefu.

S presrečnimi otroci vred opravljali so vsi verni zbrani v cerkvi to veleimenitno in visokosveto pobožnost. Vsi prvo obhajanci in vse rimo-katoliško ljudstvo v hiši Božji in sv. Jožefa opravili so po sv. Obhajilu tudi molitve, priprošnje in priporočila k presv. Božji družini, Jezusu, Mariji in sv. Jožefu, za vse dobrotnike in dobrotnice te sirotne cerkve sv. Jožefa, za dobrotnike ubogih otrok, osebitih ljubljencev Kristusovih.

Mnogim odraščanim vernikom ronile so iz oči solze vernega ginjenja, ko so videli, kako „mali“ pobožno prejemajo pervikrat Jagnje Božje, živega Boga v presv. Zakramentu.

Istina, z otroci so mnogi trudi, opravila, skerbi, težave in stroški; ali, če se odgojé kerščansko-katoliško, verno-pobožno za Kristusa, v njihov in drugih časni in večni blagor, niso preveliki nobeni trudi, nobene skerbi in stroški. Velike in obilne milosti, neopisljive zasluge pri Bogu zadobivajo in jih bodo večno imeli oni, ki se trudijo, skerbijo, delajo in darujejo za kerščansko-katoliško, pobožno izgojo mladine, osobito sirotnih, zapuščenih in zanemarjenih otrok, ter tako male vodijo h Kristusu Jezusu, kateri jedini jih more dušno in telesno, časno in večno srečne storiti. Hvala Bogu, tudi v jugoslavenski Bosni je za sirotne dečke nekoliko oskerbljeno v prid dobre kerščansko-katoliške izgoje, za sirotne deklice nekoliko manj. Mnoga je pa še potreba pravih kerščansko-katoliških zavetišč, vstanov, naprav in izgojišč. Za mnogo malih sirot se sprejem prosi, ali ne morejo se vsi sprejeti, ker takovega prostora in pomočkov za ubožčike ni dovolj. Oh koliko „malih“ obojega spola bi se rešilo, Kristusu pridobilo, verlo kerščansko odgojilo in vsposobilo v časno in večno korist njim samim in družbi človeški, ko bi bilo za to dovolj pomočkov in naprav. Treba je tega v vseh okrajinah, še več pa v takovih, kjer bivajo še v večini drugoverci. Ravno s tem bi se polagoma vterjalo kerščanstvo rimo-katoliško, širilo, množilo in zmagovalo. Vse družbe in moči vidne in nevidne nasprotne Kristusu in njegovi Cerkvi se osobito dandanes pčhajo, delujejo, da bi male pridobili, od Jezusa odvedli, njegovi Cerkvi jih odtergali; le samo za svet, meso in satana jih odgojili. Žal, dandanes je malo družin in starišev, ki bi otroke prav dobro, verno in npravno izgojevali, teh bode pa še čemdalje manj; poleg tega pa še taka učilišča... Toraj neopisljivo potrebno, nujno in dolžnostno je vsem pravim vernim kristjanom, kolikor kedo zna in premore, storiti in darovati za rešenje „malih,“ za dovedenje njih h Kristusu, za pravo versko-npravno odgojo in vsposobljenje za verlo dušno in telesno kerščansko življenje, da bode imela sv. Cerkev več pravih, dobrih udov, članov, družina in država koristnih in verlih družabnikov, nebesa pa več večno srečnih prebivalcev.

Jezus, Marija, Jožef, zbudite več sposobnih, vernih in bogoljubnih odgojiteljev, prijateljev, pomočnikov in dobrotnikov mladini, osobito sirotni in zapuščeni, mnogo zanemarjeni deci! A. M.

Carigrad. 8. mal. travna 1894. (Poterdilo in zahvala. Katoliška šola in protestantovske. Pomanjkanje.) Dovolite naj vam poterdim sprejetev 60 gld. za naš misijon, ter ob enem naj priserčnišo zahvalo naznanim Vam in vsem dobrotnikom, ki imajo pri tem delež.

Denar se bode obernil za uboge sirote, katerih imamo toliko množico. Ljubi Bog naj blagovoli vsim ta blagi dar bogato plačati; to ni le samo ubožnim podeljena miloščina za pomoč v sili, kajti tukaj je vprašanje za vse kaj večega, namreč, da se uboge male sirotice ali katoliški Cerkvi ohranijo, ali da se ji pridobivajo.

Dalje ona naznanja, da so tam zraven katoliške odgojilnice 3 protestanška odgojišča, in kar ne pride k njim (katoliški napravi), je zgubljeno za sv. Cerkev, in katoliška naprava se zadeva z angleško misijonsko hišo, ki ima bogate pomočke v rokah; mé pa, pravi, nimamo nikakoršnjih stalnih prihodkov, razun kar si prislužimo.

Razun omenjenih naprav je tukaj še nemška meščanska šola, tudi protestanška, in z vsemi se nam je poskušati.

Verh prejšnjih sirot smo v kratkem sprejeli dve večji deklici, kateri ste pred 2 letoma bili že pri nas, in ker ste bili judinji, ste bili podučeni in ste postali katoličanki, potem ste prišli v angleško šolo, kjer so skušali ju polutraniti; vendar dobri deklici ste ostali stanovitni in prosili ste tako silno, da naj ju k nam nazaj pusté, da ste izprosili. Se vé, ker ste čisto ubožni, morali ste vse dobivati od doma. — Sedaj imamo tudi to veselje, da eno veliko gerško dekle k nam prestopi, pa da je to spodbudilo tudi njeno razkolno mater, da se bode pokatoličila.

Dalje poterjuje, da je prejela tudi 32 gld. po svojem stricu prečastitem g. kanoniku Ant. Urbasu in toži, da imajo velike dolgove na kupljeni hiši, zraven tega so pa še silni davki. Pristavlja še dalje: „Toda ljubi Bog nas ne bo zapustil, saj On najbolje vé, kako silno potrebno je, da se ta hiša ohrani, pa ne le ohrani, temveč tudi razširi, ko toliko otrok k nam tišči... in lahko si mislite, kolika je bridkost, ako nam otroke jemljejo in jih dajejo v protestanško šolo!“

Usmiljena sestra
Leopoldina.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec april (mali traven.)

a) Glavni namen:

Rast v spoznanju in ljubezni do Jezusa Kristusa.

(Dalje.)

Kot posebno sredstvo za vterditev in razširjenje svojega gospodarstva v današnjem času, označil je Gospod že pred sto leti po ljubljani učenki sv. Gertrudi in vpeljal že pred 200 leti češčenje svojega sv. Serca po posredovanju blažene Margarete Marije Alakoške (Alacoque) v svojo Cerkev ter je to češčenje zadnji čas poterditi dal po svojem namestniku.

„Bratovščina Jezusovega Serca je dandanes razločilni znak sv. Cerkve, čoln blagora, zastava bodoče njene zmage, temelj vsega našega upanja na boljšo prihodnjost.“ (Leon XIII., 11. vinotoka 1893).

Jezusovo Serce postaviti se hoče z nova kot posredovališče med Bogom in med ljudmi.

To je pomen bratovščine Jezusovega Serca, kakor ga je naznanil Zveličar svoji služabnici, blaženi Margareti, 2. julija 1688 po sv. Frančišku Saleskem.

Naš Bog, ki po svoji natori biva v nepristopni luči, ktere ga še noben človek ni videl, in ga tudi videti ne more, je zavoljo nas ljudi in zavoljo naše sreče prišel iz svoje višine v nižavo naše revščine in je postal človek, da ga moremo videti, tembolj spoznati in tembolje mu slediti, kedar nam kliče, ko nas hoče rešiti: Pridite k meni vsi, ki ste obteženi, in vas bom poživil. Ako se pa Zveličar v razodenju pobožnosti do svojega presv. Serca pokaže in pred nas stopi, rekoč: Glej, Serce, ki je ljudi tolikanj ljubilo! je to ponižanje Božje še večje in posredovanje med nami in njim še tesnejše. Ako nam razodeva človeštvo Jezusa Kristusa, njegovo sv. božanstvo ter ga nam vidno stori, tedaj nas pelje njegovo sv. Serce prav v notranjost Boga-človeka in nam dá pobožnost do sv. Serca in pa tisto popolno spoznanje in ljubezen do Jezusa Kristusa kot posebno nalogo, katero zahteva sam, ko pravi: Vzemite moj križ nase in učite se od mene, ker jaz sem krotak in iz serca ponižen. Dodaje k temu še obljubo: In mir boste zadobili svojim dušam; ker moj jarem je sladak in moja butara lahka. To je z drugimi besedami isto, kar je drugod rekel, da moramo prave in krive preroke soditi po sadovih njih namenov, da bo isti, ki hoče njegov nauk spolnovati, spoznal po sadovih, če je iz Boga, ali pa je le človeško delo. Ako je tedaj Jezus Kristus in njegov nauk blagor sveta, je lahko sprevideti, da je pobožnost do njegovega sv. Serca najkrajši pot, da se blagor popolnoma doseže, ako je Jezus Kristus rešitev vseh vprašanj, tudi edina rešitev velikega socialnega vprašanja današnjega časa, je zopet pobožnost do njegovega sv. Serca sredstvo, tako popolnoma se vtopiti v skrivnost Jezusa Kristusa, kolikor je le mogoče; ako je Jezus Kristus ključ k vsemu, ki odpre, kar nikdo zapreti ne more, je zopet pobožnost do njegovega sv. Serca ključ v oni neizrekljivi božji svet, ki obsega v sebi Jezusa Kristusa. (Konec sledi.)

b) Posebni nameni:

23. **S. Jurij.** Dolžnostno podpiranje katol. tiska, zlasti na Avstrijskem. Zastopniki katoliškega ljudstva. Zatrenje dvobojev.

24. **S. Fidél Sigmariški.** Kapucinski red. Poživljenje katoliškega življenja na Švicarskem. Poštena trgovska početja.

25. **S. Marka.** Duh. molitve. Duhovni med krivoverci. Splošno pospeševanje katol. misijonov. Katol. delavska naselba.

26. **Naša ljuba Gospa dobrega sveta.** Gnjusoba afrikankega sužnjištva in evropskega preostudnega kupčevstva z ubogimi deklinami. Zopetno pridobjenje zaverženega poklica v redovno življenje. Neka nezmerno nesrečna mati.

27. **S. Peter Kanizij.** Duhovni in obhajanci. Vravnanje visokih šol v kerščanskem duhu. Kanizijeve družbe za obvarovanje mladine v veri in nedolžnosti.

28. **S. Pavel od Križa.** Pobožnost do Kristusovega terpljenja. Po zunanjih in notranjih sovražnikih hudo oškodovana duhovska čast. Vstanova 40-urine molitve in češčenja Najsvetejšega.

29. **S. Peter mučenec.** Učeniki svetega bogoslovja. Neverški profesorji na gimnazijah in ljudskih šolah. Katol. učiteljske družbe.

30. **S. Katarina Slenska.** Pospeševanje molitvenega apo-

stoljstva. Ženske družbe in njih blagoslov. Vse poslani in ne še uslišane prošnje. V aprilu umerli udje in ki se majnika umerjō.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomere, odpad. in brezverstvo, preestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Priporoča se v gorečo bratovsko molitev neka silno zamešana zadeva, da bi se pravično vredila. In zopet druga, da bi škodljivo sovraštvo se na dobro obrnilo. Priložen forint za bratovščino Naše ljube Gospé. (Op.: Oddan na svoje mesto. Vr.) — Zanikaren in ob enem bolehen zakonsk oče priporočen posebno za dušne, pa tudi za telesne potrebe. — Zlajšanje hudih okolščin in srečna zadnja ura — Bolna dobrotnica za pomoč in zdravje, če je Božja volja. — Sestra priporoča za spreobrnjenje brata, ki je na napčni poti. — Žena priporoča moža v molitev, da bi se spreobrnil na priprošnje Žalostne Matere Božje in sv. Jožefa po milosti Jezusovega presv. Serca. — Sestra priporočuje v molitev svojo nevarno bolno sestro, da bi na priprošnje Naše ljube Gospé, sv. Jožefa in sv. Antona Pad. zopet zdravje zadobila, ako je Božja volja.

Zahvale.

Po opravljeni devetdnevnic k sv. Antonu sem dobila hrano svojemu tretjemu detetu, ki se je poprej pogrešala. Češčen bodi veliki pomočnik sv. Anton!

J. Z.

Najpriserčnejša zahvala Božjemu Sercu Jezusovemu, Naši ljubi Gospé, sv. Jožefu, sv. Antonu in ss. 14 Pomočnikom v sili, za srečen izid operacije. S temi versticami spolnujem svojo obljubo želeč vsem vernikom zaklicati s svetim Bernardom: „Nikdar se ni še slišalo, da bi Marija koga zapustila, ki je pri Njej pomoči prosil!“

Marija Vilar.

Dob. 16. aprila 1894.

Silne bolečine sem imela v gerlu in v vsem vratu mesca prosinca t. l. Odlöčen je bil dan in ura pri zdravniku za operacijo. V strahu in skerbi se prav zaupljivo priporočim sv. Antonu Pad. in Žalostni Materi Božji. Moje zaupanje ni bilo zastonj; že tisti dan, ko bi me bil zdravnik imel zopet zdraviti, se mi je zdatno zboljšalo. Ker sem obljubila v „Danici“ in v „Cvetji.“ s polno čerko se zahvaliti, izpolnujem danes svojo obljubo in se priporočim v bogoljubno molitev.

Antonija Juh,

v Ljubljani.

Listek za raznoterosti.

† Umerl je in v sredo imel častitljiv pokop gsp. Ivan Tomšič, nčitelj na pripravnici, občinski odbornik, pisatelj itd. itd. Bog mu daj večni mir!

V Gorijah na Gorenjskem je bil 16. t. m. v ponedeljek popoldne strašen požar! V dobri uri je do tal pogorelo 14 hiš z gospodarskimi poslopji vred, kakor „Slov.“ naznanja. Požarne brambe z Bleda, Radoljice, Begenj in s Save so odvernilo, da ni pogorela cela vas in cerkev. Nekaterim poslom, ki so delali daleč od doma, je zgorelo vse; rešili so le, kar so na sebi imeli. Zavarovani so bili le za manjše svote; škode pa je za 20.000 do 30.000 glđ.

Iz Ternja na Pivki, 18. apr. Gospod vrednik! Zahvalim Vas najprevo za nove darove, ki so mi dospeli za zgradbo nove cerkve v Ternji po Vaših rokah. Bog poverni tisočero! Dasi se je ravno letošnje spomlad nakopičilo mnogo dela; vendar smo že za cerkev mnogo gradiva napravili. Kamen lomimo na dveh krajih, pesek privvažamo in apnenica se gradi že druga to spomlad. Ako vstrajamo tako do jeseni, upali si bodemo drugo spomlad misliti na zidanje, ako le še toliko darov nabereimo, da bodemo mogli zidarje, kamnoseke in tesarje izplačati.

Še enkrat zahvaljujoč se in priporočujoč se v novič dobrotnikom milega serca, da pritekó na pomoč z darom, naj je še tako neznamenat, Iz malega raste veliko!

P. Bohinjec,
kurat.

V Travniku so drugo nedeljo po veliki noči obhajali spomin članov iz družbe Jezusove, ki so bili nedavno prišteti med blažene. Ti so ramreč: Anton Baldinuči, Rudolf Akvaviva, Alfons Paheko, Peter Bern, Anton Frančišk, Frančišk Aranki. V predvečer je vč. o. Fr. Slavić ob kratkem pojasnil življenje blaženih, potem so na altarjih odgernili njihove podobe in preč. g. kanonik Jagatić, ki je na povabilo prišel iz Sarajeva, je opravljal slovesne večernice. Sedem spovednikov je spovedovalo vernike, katerih silno število je prihitelo na slovesnost in njih blizo 1000 je bilo pri sv. Obhajilu.

† **V Šibeniku** je ponoči od 25—26. sušca nenadoma umerl ondotni škof Fosko A. Jožef, kateri je na Velikonoč pel še slovesno sv. mašo in bil ne navadno vesel, kajti tisti dan je preslavljal svečanost, da je krasna ondotna stoljnica dobila naslov „bazilike.“ Rojen v Šibeniku l. 1826, je bil škof postal l. 1875. R. I. P.

O božji poti sv. Križa pri Ložu, precej prihodnjič (za zdaj prepozno došlo).

Nekaj čertic o pokojnem profesorji Vonbanku. (Konec) Zadnji dve leti je bival domači duhoven pri šolskih bratih v Strebersdorfu na Nižje-avstrijskem, kjer se je ob enem pečal s pisateljstvom, kakor že poprej. Tam je umerl 31. januarja t. l. V boleznih je dajal lepe izglede, težave z voljo terpel. Rekel je: Nobenega ne bom pozabil, če tudi bo moje telo na pokopališču počivalo, moje serce bo vedno pri vas, molil bom in blagoslavljal vas po svoji moči; vem za mnoge vaše potrebe, storil in pomagal bom, kar bom mogel. Rad bi se bil še ozdravil, ali v božji previdnosti je bilo drugač usojeno. Kakor se pogosto sliši, da tista huda hripna influenca rada zapusti hude nasledke, ako ni dobro ozdravljena, tako je tudi ta gospod umerl za nasledki te bolezni.

Dva dni pred Svečnico je rekel: „O kako zelo se veselim tega lepega Marijinega praznika, kajti za gotovo vem, da mi bode Marija prinesla ali zdravje telesno, ali pa dušno izveličanje. In bilo je res tako: izdihnil je dušo o poli-dvanajstih pred polnočjo, 31. jan. 1894, ter bil na Svečnico pokopan. Zelzel je pokojni, da bi ga pokopali prav priprosto po trapištovski; toda blagi šolski bratje omislili so svojemu domačemu duhovnu lepo okinčano rakev in so ga prav lepo pokopali ravno na Svečnico. Tuji duhovni, vsi šolski bratje, njihovi novinci in gojenci in še pre mnogi ljudje so ga spremljali na pokopališče, kjer ga je tudi gospod župnik počislal s kratkim govorom.

Že v začetek pa, ko je ranjki počival na mertvaškem odru, so šolski bratje, njih 170, darovali zanj sv. Obhajilo, in naslednjo nedeljo ravno tako 50 novincev. Med mnogimi njegovimi spisi je tudi Messmerjev življenjepis; Fr. Jož. Rudigerja potovanje iz Inomosta v Kapland in nazaj. Zložil je več pesmi; zapustil je še veliko tudi v rokopisih. Bog mu daj večni mir!

Za Ciborij na Brezji: Gospa Katarina Pihler 1 broš, 1 verižico, in 1 velik šmarni tolar. — Alojzija Šuštaršič 1 zlat perstan z dragimi kameni. — Marjeta Kiferle 1 krono in sestra Marijana 1 krono za ljubo zdravje. — G. Luka Šabec 1 sreb. svetinjo z napisom: „Benemerenti,“ in na drugi strani: „Gregorius XVI. An. II.“ — Neimenovana po č. g. A. K. 2 perstana, 2 uhana in 1 broš, v vrednosti okoli 6 gld. — Iz Móst pri Komendi 2 kroni.

Poterdilo. Zadnje pošiljko 65 gld. 10 kr. prejel sem 12. aprila; danes sem oddal. Za prejšnje pošiljke, mislim, da sem prejem poterdil; letos sem prejel od Vas 13. januarja, 15. februarja, 3. marca in 11. aprila. — Vse sem oddal in mislim, da za prve bom kmalu mogel dotične dni naznaniti, kedaj se je opravilo. — Z Bogom! Vam hvaležno vdani Jeglič.

V Sarajevu dné 13. aprila 1894.

Dobrotni darovi.

Za dijasko mizo: Č. g. župn. Fr. Bohinec 1 gld. — Č. g. župnik Jakob Dolenc 5 gld. — Novakovi 2 gld. — Č. g. župnik Anton Jamnik 5 gld. 85 kr. — Č. g. župnik Preša 6 gld. — Č. g. Mons. dek. M. Kožuh 5 gld. — Č. g. J. A. 1 gld. 50 kr. —

Za pogorelce v Zajčjem verhu: Dobrotnik iz Iga par škornjev. — Neimenovana iz Ljubljane 1 gld. — Blage sestre pok. milgsp. škofa Vidmarja 10 gld. — Č. g. župnik Fr. Bohinec 3 gld. — Č. g. kapl L. Rihar 1 gld. — Z Iga č. g. Jakob Dolenc 20 gld. — Monsgr. dek. M. Kožuh 5 gld.

Za varhe božjega groba: Z Iga č. g. župnik Jak. Dolenc 5 gld. — Iz Sorice po č. g. župniku 3 gld. — Župnija Unec 11 gld. — Starološki sl. dekanjski vrad: Iz Stare Loke 11 gld.; s Trate 5 gld.; iz Poljan 4 gld. 50 kr.; od S. Leonarda 6 gld.; iz Reteč 3 gld. 40 kr.; iz Železnikov 2 gld. Skup 31 gld. 90 kr. in 10 kr., t. j.: 32 gld.

Za sv. Detinstvo: Čast. g. Jakob Aljaž, župnik v Dovjem 31 gld.

Za Detoljuba: Čast. g. župn. Ant. Jamnik 1 gld.
Za upravo ubožnih cerkev: Iz Žaline 27 gld. — Z Verhpolja pri Vipavi 13 gld. 35 kr. — Iz Leš 10 gld. — Iz Hotédersice 22 gld. — S Černega Verha nad Idrijo 26 gld. — Z Rake 31 gld. 50 kr. — Iz Selc 61 gld. — Iz Bukovšice 3 gld. — Z Morovca 12 gld. — S Cola 30 gld. — Iz Žirov 43 gld. — S Preserja 13 gld. 17 kr. — Iz Boštanja 22 gld. — Č. gg. Uršularice v Škofji Loki 22 gld. (Op. v zadnji številki naj se bere: Gg. Uršulinke iz Ljubljane: 24 gld. 91 kr., namesto 91 gld. itd.) — Z Goričice 87 gld. 45 kr. — Iz Grahovega 12 gld. — Iz Ajdovice 10 gld. — S Poloma 31 gld. 5 kr. — Iz Smlednika 27 gld. — S Trate 40 gld. — Iz Péč 4 gld. —

Za cerkev sv. Jožefa v Prjedoru v Bosni: Neim. 5 gld. — Neim.: »za nekoliko polajšanje in za srečno zadnjo uro.«

Za sirotne dečke v Prjedoru: Neim. 5 gld. z namenom, »da bi se naše okoliščine zboljšale«

Za bolnišnico usmiljenih bratov pri Novem mestu: Č. g. žup. Jak. Dolenc z Iga 15 gld. (Op. Za cerkev na Colu je velikoserčen dar odtam poslan naravnost na mesto.)

Za preganjane redovnice na Laškem: Gsdč. Pfr. 10 kron.
Za pogorelce v Škocijanu: Neimenovana iz Ljublj. 1 gld. — Mons. dekan M. Kožuh 5 gld.

Za pogorelce v Javorski fari: Mons. dekan M. Kožuh 5 gld.

(Drugi darovi prih.)